

La ploma convidada

Ignacio Fernández Toxo

Secretari general de CCOO d'Espanya
President de la CES

Més Europa, però no aquesta Europa

La Confederació Europea de Sindicats (CES) ha celebrat el seu XII Congrés a Atenes. En aquest congrés la CES ha realitzat una crítica frontal i ben fonamentada de les polítiques adoptades per les institucions europees en els últims temps, en particular de les polítiques d'ajustament pressupostari i de reformes estructurals promogudes o imposades a partir de la reunió de l'Ecofin i posteriorment consagrades en el Pla de governança i el Pacte per l'euro.

Les polítiques de la nova governança econòmica tenen un únic objectiu: la reducció dels dèficits públics en un curt espai de temps. La manera: retallar salaris, pensions i despeses socials, augmentar els impostos indirectes i privatitzar béns públics. L'aplicació de les més dures receptes de l'ideari neoliberal està tenint un elevat cost social en nombrosos països –del Sud i l'Est d'Europa, però també a Irlanda o el Regne Unit– i deteriorant seriosament el model social europeu i el projecte de la UE. El poder financer –que produí la crisi– i uns governs que semblen respondre al pitjor pensament conservador estan imposant que el cost de la crisi el paguin exclusivament els treballadors i treballadores i les classes mitges. La UE ha renunciat a governar els mercats, només els ofereix per “calmar-los” trossets del benestar social. El problema no és només la injustícia d'aquestes polítiques; és que, a més, són errònies. A l'any i mig de manifestar-se els primers símptomes de la crisi del seu deute sobirà i a l'any de ser “rescatada”, Grècia està molt pitjor. Què hagués passat si després de la fallida de Lehman Brothers, els polítics haguessin actuat tan tard i tan malament com ho han fet amb Grècia, Irlanda i Portugal? A la banca privada se la va rescatar, sense límit de fons i sense gairebé condicions. A les nacions que necessiten ajuda se'ls presta al 6% i se'ls imposen unes condicions lleonines que paguen els seus ciutadans menys acabats. I aquestes condicions deprimeixen encara més la demanda interna, i poden fer caure les economies que les pateixen en una profunda espiral depressiva.

El Pacte per l'euro enterra definitivament els objectius positius de l'Estratègia de Lisboa, almenys per als països perifèrics als quals va destinat. Els diu que per recobrar competitivitat cal reduir els salaris, afeblir la negociació col·lectiva i retallar fortament l'estat del benestar.

El foment de la insolidaritat entre els Estats membres i al seu interior -responsabilitat del floret de mals governants que avui governen la UE- té costos polítics afegits: l'auge electoral dels partits populistes i d'extrema dreta en nombrosos països, el deteriorament

de la cohesió necessària entre els Estats i un perillós oblit dels valors sobre els quals descansa la Unió.

Quan es prescindeix dels valors democràtics i socials fonamentals, es governa al dictat de les elits que ahir van generar la crisi i avui imposen les seves receptes per sortir-ne, si haver arribat 23 milions de desocupats (gairebé cinc milions a Espanya) no mou a prioritzar cap iniciativa per a la creació d'ocupació, si es deteriora el model social europeu, les conseqüències no seran solament un major allunyament de la ciutadania de les institucions europees, sinó que el que es posa en risc és la mateixa Unió.

El Congrés de la CES ha plantejat alternatives a aquestes polítiques tan injustes i equivocades, per assegurar l'estabilització de les finances públiques, al mateix temps que es promou el creixement i l'ocupació. Per plantar cara a la crisi dels deutes sobirans: que el Fons d'Estabilitat Financera presti a tipus d'interès moderat i terminis llargs de venciment, que s'emetin eurobons, es reguli amb rigor el sistema financer, s'eradiquin els paradisos fiscals i s'estableixi un impost a les transaccions financeres.

Perquè es compleixin els objectius de dèficit i deute del Pla d'estabilitat i creixement: que s'allarguin els terminis, s'acordi amb els interlocutors socials la manera d'assolir-lo compartint càrregues, s'actui sobre els ingressos incorporant l'harmonització fiscal a la governança econòmica i, per una vegada, que el Pacte sigui també de “creixement”: la coordinació de les polítiques econòmiques ha de prioritzar les mesures per fomentar el creixement econòmic i la creació d'ocupació. Per al govern econòmic d'Europa: que a més de la política fiscal inclogui altres com la industrial, l'energètica i la mediambiental, que promogui el canvi de model econòmic cap a una economia verda per garantir un desenvolupament sostenible i que el canvi es produeixi sota els principis d'una “transició justa”, negociada amb els interlocutors socials.

La CES, vol més Europa, però no vol aquesta Europa. Perquè la UE surti de la profunda crisi econòmica, social i política en la qual l'han sumit especuladors, financers i mals polítics, el sindicalisme no pot actuar sol. La CES haurà de fer una crida a la societat europea perquè es mobilitzi per defensar els valors democràtics i solidaris que inspiren el Tractat de Lisboa i la seva Carta de Drets Fonamentals i per defensar del model social europeu, avui tan severament atacat. La UE viu hores baixes. La CES té la voluntat que en surti.